



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem v právní věci

žalobce: **T. N.L.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. ledna 2023 č. j. OAM-13/ZA-ZA11-HA15-2023, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Česká republika **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky a dne 4. 1. 2023 podal v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný rozhodl rozhodnutím identifikovaným v záhlaví tohoto rozsudku (dále též „napadené rozhodnutí“), že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona číslo 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“) neuděluje.
2. Proti (napadenému) rozhodnutí podal žalobce dne 27. 2. 2023 ke Krajskému soudu v Ostravě včasnou žalobu, ve které navrhoval, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Žalobce namítl porušení některých ustanovení zákona číslo

500/2004 Sb., správního řádu [§ 2 odst. 1, § 3 (v souvislosti s § 12 - § 14a zákona o azylu), § 50 odst. 2 a 3, § 68 odst. 3) a § 12 zákona o azylu]. Žalovaný podle žalobce nezjistil dostatečně skutkový stav, nepřihlédl ke všem rozhodným skutečnostem a nesprávně aplikoval příslušná ustanovení zákona o azylu. Žalobce poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 Azs 27/2019, podle kterého skutečnost, že žadatele vedla k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany také snaha o legalizaci jeho pobytu na území České republiky, nepostačuje sama o sobě k zamítnutí žádosti podle § 16 odst. 1 zákona o azylu a že čas podání žádosti by neměl být sám o sobě k tíži žadatele a správní orgán žádost nemůže a priori posuzovat jako účelovou „k legalizaci pobytu“.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a odkázal na obsah napadeného rozhodnutí.
4. Krajský soud v Ostravě po ověření, že žaloba byla podána včas, je přípustná a obsahuje veškeré povinné náležitosti, přezkoumal u ústního jednání napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů) a dospěl k závěru, že žaloba důvodná není.
5. Rozhodující skutkové okolnosti zjišťoval krajský soud z obsahu správního spisu. Podává se z něj, že žalobce (občan Vietnamu) podal dne 4. 1. 2023 v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 9. 1. 2023 poskytl žalobce k žádosti základní informace a mimo jiné uvedl, že nikdy nebyl členem politické strany ani nevyvíjel žádnou politickou aktivitu, v České republice byl od roku 2016, pak se vrátil do Vietnamu, ze kterého naposledy vycestoval v roce 2019 přes Moskvu do Prahy. Jeho bývalá manželka byla v České republice od roku 2005, syn (ročník X) přijel v roce 2008 a dcera (ročník X) v roce 2014. Bývalá manželka zde měla dlouhodobý pobyt a děti trvalý pobyt. Děti žijí v České republice samostatně. K důvodům žádosti žalobce uvedl, že ve Vietnamu nemá nikoho, zde má děti, jsou zde pro něj lepší podmínky, lepší počasí. Při následném pohovoru na dotaz, zda mu něco brání v návratu do Vietnamu, žalobce podle protokolu ze dne 9. 1. 2023 uvedl, že ve Vietnamu nikoho nemá, nemá kde bydlet, nemůže tam najít práci. V jeho věku se dá těžko najít práce. Dále při pohovoru uvedl, že z Vietnamu odjel za účelem sloučení rodiny v České republice, od roku 2016 podnikal v hostinské činnosti, měl živnostenské oprávnění, které mu zaniklo v prosinci 2022. Původně zde měl vždy povolený pobyt vždy na dobu 2 let (2016 - 2018 a 2018 - 2020), o povolení k pobytu však přišel, protože se s manželkou rozvedl dříve než po 5 letech. Proti zrušení pobytu si podal odvolání, které bylo zamítnuto, chce podat žalobu. Žalovaný doplnil podklady pro rozhodnutí o informaci odboru azylové a migrační politiky (OAMP) ze dne 14. 6. 2022, o Bezpečnostní a politické situaci v zemi - „Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv“ a o zprávu Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) z července 2022 - „Přehled údajů o zemi za rok 2021 Vietnam“ a rozhodl, jak shora uvedeno. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný postupně probral jednotlivé zákonné důvody pro udělení mezinárodní ochrany a u každého z nich vysvětlil, proč žalobce vymezené podmínky nesplňuje. Z nosných důvodů napadeného rozhodnutí lze vyzdvihnout závěr žalovaného o tom, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany až poté, kdy mu reálně hrozilo vycestování z České republiky, a že snaha o legalizaci pobytu v České republice nezakládá relevantní důvod pro udělení azylu.
6. Jak se podává z výše uvedeného, tak v přezkoumávaném správním řízení byla projednávána žádost žalobce (občana Vietnamu) o udělení mezinárodní ochrany, jejíž podání žalobce odůvodnil tím, že ve Vietnamu nikoho nemá, v České republice má děti a lepší podmínky.

Závěry žalovaného, podle kterého uvedené skutečnosti nezakládají důvody pro udělení mezinárodní ochrany, považuje krajský soud za správné.

7. V přezkoumávané věci pobýval žalobce v České republice již od roku 2016, přičemž žádost o mezinárodní ochranu podal až v roce 2023. Krajský soud připouští, že podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany až po nějaké době pobytu cizince v České republice není samo o sobě důvodem pro zamítnutí žádosti (resp. pro rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany), ale jedná se zpravidla o nepřímý důkaz o tom, že zde důvody pro neudělení mezinárodní ochrany nejsou, (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2005 č. j. 3 Azs 119/2004-50). Tak tomu bylo také v této věci, kdy žalobce ve správním řízení ani v žalobě netvrdil nic, co by vystihovalo některý ze zákonných důvodů pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
8. Z tvrzení žalobce ve správním řízení je podle přesvědčení krajského soudu zřejmé, že žalobce má zájem legálně pobývat v České republice, a protože k tomu neměl aktuálně jiný právní titul, tak podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že mezinárodní ochrana je zcela specifickým důvodem pobytu cizince na území České republiky a nelze ji zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců, které jsou upraveny zejména v zákoně číslo 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004-57). Nejedná se přitom o případ, kdy by žalovaný nevyhověl žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany pouze proto, že by účelem jeho žádosti byla (také) snaha o legalizaci pobytu v České republice, ale právě proto, že u něj nebyly shledány ani tvrzeny žádné azylově relevantní důvody, za který nelze považovat samostatně jeho zájem žít v České republice. Napadené rozhodnutí proto není v rozporu s rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2019 č.j. 8 Azs 27/2019-52 nebo ze dne 18. 5. 2011 č.j. 5 Azs 6/2011-49, ze kterých se podává, že pokud má cizinec odůvodněný strach z pronásledování v zemi původu z azylově relevantních důvodů nebo pokud mu v případě návratu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, tak samotná skutečnost, že žádost podal také z důvodu snahy o legalizaci pobytu v České republice, není bez dalšího důvodem pro její nevyhovění. V přezkoumávané věci však žalobce žádné azylově relevantní skutečnosti ve smyslu § 12 až § 14b zákona o azylu netvrdil, což je právě ta okolnost, která nyní souzenou věc odlišuje od situací řešených v označených rozhodnutích Nejvyššího správního soudu.
9. Stejně tak kromě zcela výjimečných případů (např. potřeba nezbytné péče o příbuzného v České republice) nejsou rodinné vazby cizince v České republice ani jeho zájem žít či stýkat se se svými dětmi důvodem pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu ani doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) téhož zákona (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008 č. j. 5 Azs 46/2008-71, ze dne 21. 5. 2010 č. j. 6 Azs 5/2010-57). Podle přesvědčení krajského soudu se žalovaný také rodinnou situací žalobce zabýval na stranách 5 až 7 dostatečně a z jeho nezpochybněných závěrů se nepodává, že by životní (rodinná) situace žalobce byla natolik výjimečná, aby opravňovala udělení humanitárního azylu či doplňkové ochrany z důvodu nepřiměřeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života a případné vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

10. Krajský soud uzavírá, že napadené rozhodnutí považuje za věcně správné a v postupu žalovaného neshledal porušení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2 a 3 a § 68 odst. 3 správního řádu ani § 12 až § 14a zákona o azylu. Krajský soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
11. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. krajský soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.
12. V posledním výroku krajský soud vyslovil, že stát (Česká republika) nemá právo na náhradu nákladů řízení (tlumočného), protože náklady státu spojené s přibráním tlumočnicka k tlumočení pro účastníka cizí státní příslušnosti patří mezi náklady spojené s uplatněním práva účastníka řízení jednat před soudem ve své mateřštině (§ 18 odst. 1 o. s. ř.) a jejich náhradu nelze uložit k tíži účastníků řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 27. dubna 2023

JUDr. Martin Láníček
samosoudce